

Sygn. akt I 1 C 787/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 marca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

Sekcja do spraw rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anna Stolarska

Protokolant: sekr. sąd. Tomasz Łukowicz

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2018 r. w Gdyni na rozprawie

sprawy z powództwa **E. D. (...)** z siedzibą w G.

przeciwko **P. G. (poprzednio R.)**

o zapłatę

I zasądza od pozwanej P. G. na rzecz powoda E. D. (...) z siedzibą w G. kwotę 1.297,50 zł (jeden tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt siedem 50/100 złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 23 września 2016 roku do dnia zapłaty;

II oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III zasądza od pozwanej P. G. na rzecz powoda E. D. (...) z siedzibą w G. kwotę 948,00 zł (dziewięćset czterdzieści osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód (...) (...) z siedzibą w G. wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko P. R. (1) o zapłatę kwoty 1.738,01 zł z odsetkami ustawowymi od kwoty 1.553,51 zł od dnia 23 września 2016 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu. W uzasadnieniu powód wskazał, iż przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez P. R. (1) z (...) Spółką z o.o. spółką komandytowo-akcyjną – wierzycielem pierwotnym, umowy pożyczki w dniu 5 czerwca 2015 r. o nr (...). Nadto powód wskazał, iż pozwana nie wywiązała się z warunków umowy, roszczenie stało się wymagalne z dniem 28 czerwca 2016 r., zaś umowa łącząca strony została wypowiedziana.

/pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym – k. 2-4/

W dniu 1 lutego 2017 r. Sąd Rejonowy w Lublinie, w sprawie o sygn. akt (...), wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

/nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z dn. 1.02.2017 r. – k. 4v/

Pismem z dnia 9 marca 2017 r. pozwana P. R. (1) złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 1 lutego 2017 r. , w którym zaskarżyła powyższy nakaz zapłaty w całości. W uzasadnieniu pozwana wskazał, iż nie jest jej znana, zarówno strona składająca pozew, jak i jej roszczenia.

/sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 1.02.2017 r. – k. 6/

Postanowieniem z dnia 12 czerwca 2016 r. Sąd Rejonowy Lublin–Zachód w Lublinie przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Gdyni – wobec stwierdzenia skutecznego wniesienia sprzeciwu i utraty mocy nakazu zapłaty w całości.

/postanowienie z dnia 12.06.2016 r. – k. 13/

Po wpłynięciu sprawy do Sądu Rejonowego w Gdyni, pismem z dnia 10 sierpnia 2017 r. powód usunął braki formalne pozwu złożonego w elektronicznym postępowaniu upominawczym (art. 505³⁷ § 1 k.p.c.) poprzez złożenie dokumentu pełnomocnictwa wraz z dokumentami wykazującymi umocowanie do jego udzielenia, a także złożenie dokumentów zawnioskowanych w pozwie w elektronicznym postępowaniu upominawczym jako zgłoszone dowody.

/pismo procesowe powoda z dnia 10.08.2018 r. – k. 19/

W piśmie procesowym z dnia 25 października 2017 r. stanowiącym uzupełnienie sprzeciwu od nakazu zapłaty złożonego w elektronicznym postępowaniu upominawczym – pozwana wskazała, iż w dniu 5 czerwca 2015 r. zawarła z firmą (...) Sp. z o.o. (I.) umowę pożyczki kwoty 1.000 zł na okres 12 miesięcy, zobowiązując się do zwrotu kwoty 1.800 zł. Pozwana nadto podała, że łącznie dokonała spłaty na rzecz pożyczkodawcy kwoty 502,50 zł, wskazując, że spłacała zaciągnięte zobowiązanie do chwili naliczania przez pożyczkodawcę opłat dodatkowych. Pozwana podniosła, iż z korespondencji e-mailowej, którą prowadziła z pożyczkodawcą nie wynikało jasno, czy opłaty naliczone zostały tytułem kary umownej, odsetek, kolejnej raty powiększonej o stawkę kary, czy też opłaty windykacyjnej. Pozwana wskazała również, iż brak jest spójności co do kwoty wskazywanej przez powoda w rzeczonych korespondencji e-mailowej, wezwaniu do zapłaty, wypowiedzeniu umowy pożyczki, a także w wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym nakazie zapłaty. Finalnie pozwana wniosła o zasądzenie rzeczywistej kwoty, która pozostała do spłaty.

/pismo procesowe pozwanej z dnia 25.10.2017 r. – k. 48-49/

W treści pisma procesowego z dnia 21 grudnia 2017 r. powód oświadczył, iż cofa powództwo w zakresie kwoty 39,83 zł tytułem należności głównej, podtrzymując powództwo w pozostałym zakresie, wnosząc o zasądzenie kwoty 1.513,68 zł tytułem należności głównej, 184,50 zł tytułem opłat oraz kosztów dochodzenia zaległej należności – bez odsetek, a także kosztów zastępstwa procesowego, w tym kwoty 34 zł tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa.

/pismo procesowe powoda z dnia 21.12.2017 r. – k. 48-49/

Pismem z dnia 11 lutego 2018 r. pozwana oświadczyła, iż nie wyraża zgody na częściowe cofnięcie pozwu, informując jednocześnie, iż w dniu 30 grudnia 2017 r. zmieniła nazwisko z dotychczasowego R. na G.. Fakt ten został potwierdzony w treści zapisów zaświadczenia systemu PESEL-SAD.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Po dokonaniu w dniu 5 czerwca 2015 r. przez P. R. (1) (pożyczkobiorcę), obecnie noszącej nazwisko G., rejestracji w systemie informatycznym (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowo-akcyjnej oraz złożeniu wniosku o pożyczkę za pośrednictwem formularza zamieszczonego na stronie internetowej, (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo-akcyjna przesłała P. R. (2) Umowę P. wraz z wygenerowanym dla tej umowy numerem: (...).

/niesporne, nadto ramowa umowa pożyczki – k. 28-36, zaświadczenie systemu (...) SAD Systemu Informatycznego Sądów/

W dniu 5 czerwca 2016 r. w związku z zaakceptowaniem przez pożyczkodawcę wniosku o udzielenie pożyczki, pożyczkodawca dokonał przelewu kwoty 1.000,00 zł tytułem pożyczki o nr (...) na rachunek bankowy P. R. (1).

/niesporne, nadto potwierdzenie przelewu – k. 40/

Na podstawie harmonogramu spłat wygenerowanego dla zawartej umowy pożyczki o numerze (...), P. R. (1) zobowiązała się do zwrotu pożyczkodawcy pożyczki w kwocie całkowitej 1.800,00 zł, w 12 miesięcznych ratach – każdej w kwocie 150 zł, pierwszej z nich płatnej do dnia 25 grudnia 2015 r., ostatniej zaś do dnia 25 września 2016 r.

/niesporne, nadto harmonogram spłat dla pożyczki o nr (...) – k. 37/

W okresie od dnia 10 lipca 2015 r. do dnia 2 lutego 2016 r. P. R. (1) dokonała na rzecz (...) spółki z o.o. spółki komandytowo-akcyjnej wpłaty w łącznej kwocie 502,50 zł.

/niesporne, nadto potwierdzenia wykonania przelewów – k. 50-54/

W dniu 28 czerwca 2016 r. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z Spółka komandytowo-akcyjna z siedzibą w W. sporządziła skierowane do P. R. (1) wypowiedzenie umowy pożyczki o nr (...) zawartej w dniu 5 czerwca 2015 r., wskazując, iż łączna kwota zadłużenia na dzień sporządzenia pisma wynosi 1.684,50 zł. Na ww. kwotę zadłużenia składają się: kapitał w kwocie 833,34 zł, prowizja w kwocie 666,66 zł, zaś koszty windykacyjne w kwocie 184,50 zł.

/niesporne, nadto wypowiedzenie umowy pożyczki z dn. 28.06.2016 r. – k. – 41/

W dniu 17 sierpnia 2016 r. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo-akcyjna z siedzibą w W. sporządziła pismo skierowane do P. R. (1), w treści którego poinformowała, iż na podstawie art. 509 k.c. i umowy sprzedaży wierzytelności dokonała sprzedaży przysługującej wobec P. R. (1) wierzytelności wynikającej z umowy pożyczki o nr (...) zawartej w dniu 5 czerwca 2015 r. na rzecz (...).

/niesporne, nadto zawiadomienie z dn. 17.08.2016 r. – k. 38)

W dniu 17 sierpnia 2016 r. (...) (...) z siedzibą w G. wystawił adresowane do P. R. (1) wezwanie do zapłaty kwoty 1.717,29 zł, wskazując, iż na ww. kwotę składają się: należność główna w kwocie 1.500 zł, odsetki w kwocie 32,79 zł, koszty w kwocie 184,50 zł.

/niesporne, nadto wezwanie do zapłaty z dn. 17.08.2016 r. – k. 39)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny, który był między stronami niesporny, Sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania. Dowody uznane zostały za wiarygodne w całości, albowiem nie budziły one zastrzeżeń Sądu, co do autentyczności i prawdziwości twierdzeń w nich zawartych, nadto nie były kwestionowane przez żadną ze stron postępowania. Pozostałe dokumenty zgromadzone w aktach nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnoszą do sprawy żadnych nowych istotnych okoliczności.

Powód domagając się od pozwanej zapłaty kwoty 1.738,01 zł powoływał się na umowę pożyczki zawartą w dniu 5 czerwca 2015 r. między pozwaną a (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością spółką komandytowo-akcyjna z siedzibą w W. wskazując, iż wierzytelność wynikającą z tej umowy nabył w drodze cesji od ww. pożyczkodawcy.

Na potwierdzenie zasadności i wysokości swojego żądania – do wykazania których powód był zobowiązany zgodnie z art. 6 k.c. - powód przedłożył ramową umowę pożyczki zawartą przez pozwaną z ww. pożyczkodawcą oraz dokumenty w postaci: potwierdzenia przelewu kwoty 1.000,00 zł na konto pozwanej w dniu 5 czerwca 2015 r. wraz z harmonogramem spłat o numerze (...). Z dokumentów tych wynika, że w dniu 5 czerwca 2015 r. pożyczkodawca, będący poprzednikiem prawnym powoda, udzielił pozwanej pożyczki w kwocie 1.000,00 zł, zaś pozwana była zobowiązana do zwrotu tej kwoty wraz z kwotą 800,00 zł stanowiącą prowizję za udzielenie pożyczki, w terminie do dnia 25 września 2016 r. Pozwana powinna więc łącznie zwrócić powodowi (jako nabywcy wierzytelności) kwotę 1.800,00 zł, stanowiącą kapitał i ww. prowizję. Pozwana nie kwestionowała należnych powodowi kwot z tytułu pożyczki i prowizji.

Wobec faktu, iż pozwana w okresie od dnia 10 lipca 2015 r. do dnia 2 lutego 2016 r. dokonała na rzecz poprzednika prawnego powoda spłaty w łącznej wysokości 502,50 zł, w ocenie Sądu powyższe żądanie pozwu zasługiwało na uwzględnienie jedynie co do kwoty 1.297,50 zł. stanowiącej różnicę pomiędzy całkowitą kwotą wynikającą z umowy pożyczki o nr (...) zawartą w dniu 5 czerwca 2015 r., a kwotą spłaconej już pożyczki.

Za nieuzasadnione, gdyż nieudowodnione Sąd uznał żądanie powoda ponad kwotę 1.297,50 zł, powód bowiem pomimo zobowiązania Sądu w tym zakresie w żaden sposób nie wyjaśnił, w jaki sposób kwota ta została wyliczona. Powód nie wykazał jakie kwoty składowe złożyły się ww. kwotę, wobec zaś stwierdzenia przez Sąd istotnych rozbieżności pomiędzy kwotami kapitału, kosztami prowizji i kosztami windykacji, wskazywanymi przez powoda na etapie sporządzania wypowiedzenia umowy, kolejno na etapie wystawienia wezwania do zapłaty, czy też już w trakcie procesu, uznać należało, iż powód ostatecznie nie wykazał wysokości przedmiotowego roszczenia. Na powyższą okoliczność konsekwentnie od dnia złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty do dnia zamknięcia rozprawy powoływała się pozwana, wnosząc o zasądzenie rzeczywistej, popartej rzeczowymi wyliczeniami kwoty pozostałej do spłaty w związku z zaciągnięciem przedmiotowej pożyczki.

Finalnie, stwierdzić należało, iż do dnia wyrokowania w niniejszej sprawie powód nie złożył szczegółowego rozliczenia kwoty dochodzonej pozwem z uwzględnieniem dokonanych przez pozwaną wpłat, nie podał (wraz z wyliczeniem) jakie kwoty, z jakich tytułów, na jakiej podstawie składały się na wysokość roszczenia. Powód nie wykazał jakie czynności, w jakich datach i w jakiej ilości pożyczkodawca wobec pozwanej wykonał, nie wskazując przy tym także, w związku z którymi konkretnymi czynnościami naliczone zostały przez pożyczkodawcę poszczególne opłaty. Zasadność i wysokość ww. kwot nie wynikała również z żadnego z dokumentów złożonych do akt niniejszej sprawy przez powoda, samo zaś twierdzenie, iż kwota ta jest powodowi należna, jest niewystarczające wobec braku potwierdzenia w materiale dowodowym zaoferowanym przez powoda.

W związku z powyższym uznać należało, że powodowi należy się kwota będąca różnicą kwoty do zwrotu na podstawie umowy, a dokonanych przez pozwaną wpłatami. W pozostałej części powód nie wykazał zasadności żądania.

W tym miejscu wskazać należy, iż Sąd miał na względzie oświadczenie powoda w przedmiocie cofnięcia pozwu, w zakresie co do kwoty 39,83 zł tytułem należności głównej, złożone w treści pisma procesowego z dnia 21 grudnia 2017 r. Zgodnie z art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Z § 3 przywołanego przepisu wynika natomiast, iż gdy skuteczność cofnięcia pozwu zależy od zgody pozwanego. Na cofnięcie powództwa w powyższym zakresie pozwana nie wyraziła zgody, składając oświadczenie w tym przedmiocie w treści pisma z dnia 11 lutego 2018 r. Brak wymaganej zgody pozwanej czynił cofnięcie co do ww. kwoty bezskutecznym.

Mając powyższe na uwadze - ponad zasądzoną w pkt. I wyroku kwotę 1.279,50 zł - Sąd w pkt. II wyroku powództwo oddalił na podstawie art. 6 kc a contrario. Warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest bowiem wykazanie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. (tak też SN w wyroku z dnia 12.07.2006, V CSK 187/06, M.Prawn. 2006/16/849). Ciężarowi wykazania tej okoliczności powód zaś nie sprostał.

Fakt częściowego utrzymania się przez powoda ze zgłoszonym w pozwie roszczenia znalazł swoje odzwierciedlenie w treści rozstrzygnięcia o kosztach procesu zawartego w punkcie III wyroku. W zakresie żądania różnicy pomiędzy dochodzoną kwotą 1.738,01 zł, a zasądzoną od pozwanej kwotą 1.297,50 zł - powód został uznany za przegrywającego spór. W konsekwencji Sąd uznał, że powód w stosunku do pierwotnie zgłoszonego roszczenia utrzymał się w 75 % i w tym zakresie (25%) wygrał proces. Na koszty procesu składały się koszty poniesione wyłącznie przez stronę powodową w postaci: uiszczonych opłat sądowej w kwocie 30 zł, wynagrodzenia z tytułu kosztów zastępstwa procesowego strony powodowej przez występującego w sprawie radcę prawnego, które to wynagrodzenie zostało ustalone w wysokości pojedynczej stawki minimalnej przewidzianej w przewidzianej w §2 pkt. 3 rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015 poz. 1804, ze zm. w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia pozwu, a więc w dniu 22 września 2016 r.), tj. w kwocie 1.200 zł oraz opłaty od pełnomocnictwa w wysokości łącznej 34 zł. Stosownie więc do przewidzianej w art. 100 kpc zasady stosunkowego

rozdzielenia kosztów procesu – pozwaną obciążało 75 % poniesionych przez powoda kosztów procesu, czyli 948 zł i taka kwota została na rzecz powoda od pozwanej przez Sąd zasądzona.